Ročník XI. — Číslo 44. Kvasilov dne 19. listopadu 1936.

Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Hlas Volyně

Kdo myslí a se učí,
bude vlasti chloubou;
kdo myslí, že moc umí,
začíná být troubou.
K. H. Borovský.

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Spolehlivost — záruka zdaru.

Ve státech s pokročilou kulturou už jest, anebo pocíná býti nyní nadbytek skoro všech hmotných statků. Půda rodí více a továrny chrlí více výrobků, než kolik je možno jich prodat a spotřebovat. Ale při tomto nadbytku hmotném počíná se silně nedostávat skorem všech hodnot duchovních. A to jsou hodnoty, jejíž nedostatek pociťuje lidstvo hůře nežli nedostatek hmotných statků.

Jednou z těchto trpce nyní postrádaných hodnot je spolehlivost. Nebývá nikdy všední vlastností. Spolehliví lidé tvořili vždy menšinu proti většině nedbalců. Ale nikdy dosud nebylo procento úplně spolehlivých osob tak malé, jako nyní.

Proč je tomu ták? Jak k tomu došlo? Výchovou. Po dlouhá letá četly miliony pracujících lidí ve svých listech jen o svých právech, ale ani slova o svých povinnostech. Všecky svízelné, tvrdé a těžké povinnosti měly podle učení nových proroků býti ze světa sprovozeny, aby lidský život se stal volným, bezstarostným, veselým a snadným. Zatím co technická kultura se pěstovala a zázračně prospívala, kultura duševní současně se pustošila; lid byl veden do duševního stavu prvotního, barbarského. Po dlouhá léta se lidstvu nehlásala pravda, že kulturu je možno udržet jenom za cenu přesného plnění povinností, osobního sebezapření a sebekázně a že návrat ničím nespoutané osobní svobody znamenal by návrat k primitivnímu divošství. — —

Kdo považuje povinnosti jenom za nutné zlo, nemůže býti spolehlivý. Spolehlivý je pouze ten, kdo své povinnosti plní rád. Laidák nedbá, je mu lhostejno, zda vykonal, co měl uloženo, nebo ne. Je mu jedno, jak to vykonal.

Lékem může býti jen duševní obroda lidstva, jeho převýchova.

S tou je nutno začíti v rodinách; dítě má býti k spolehlivosti vedeno od malička. Již od malíčka mají mu býti ukládány povinnosti, zprvu drobné a snadné, aby si zvyklo je plniti. Dělávalo se to v rodinách kdysi všeobecně. Nyní se to již nedělá.

Je nyní zle o práci. Pracovních sil máme všude nadbytek. Ale spolehlivých lidí se přesto nedostává.

Spolehlivého pracovníka si zaměstnavatel váží a snaží se udržeti si ho. Nespolehlivého se rád zbavuje.

Nejlepší dar pro život tedy dáte svému dítěti, vychováte-li v něm člověka spolehlivého. V. Pelant.

Blesky z blízkého Vychodu.

(K převratu v Iraku.)

Arabský stát Irak je oddělen od světa širokým pruhem pouště, Tento pás smrti, jímž dvakrát týdně projíždí karavana aut do Damašku a zpět, tato strašná tisícikilometrová pláň absorbuje všechny vzněty, všechno snažení iráckého lidu; Irak žije po svém, nepozorován, neznám a překvapí vždy svět hotovou událostí, jejíž pohnutky jsou temné. Arabský stát Irak je tak dokonale isolován od světa, že je dnes tajemnější, než ve starověku, kdy slul Mesopotamie.

Irak nemá přímé železniční spojení s druhými sousedy. Jediná dráha mířící k němu a vystavěná za doby německého „Drang nach Osten" probíhá Malon Asií a končí několik desítek kilometrů před svým cílem — Mosulem.

Tajemná země Irak sestává z jedné pouště, ze dvou řek a ze tří měst, jejichž jména obohatila světovou historii. Irácká poušť je vyprahlá a hnědá. Irácké řeky — Eufrat a Tygris — jsou kalné a hnědé. Irácká města — Babylon, Bagdad, Mosul — jsou zaprášená a hnědá.

Tři zmíněná města zároveň určují tři sféry zájmů, jež svět má v Iraku: Archeologie, tichá a neškodná věda, je zavrtáná v troskách prastarých měst. Politika velmocí rozprostírá z bagdadského centra sítě svých pletich a dle potřeby rozdmychává náboženský fanatismus iráckých Šiitů k účelům svým vlastním. A zahraniční velkokapitál upírá své touhy k Mosulu a k jeho vonným zřídlům petroleje.

Ubohý bezbranný Irak dosud neví, čí je. Je mladý, po rozkladu turecké říše byl anglickým mandátovým územím a samostatnosti dosáhl před několika lety.

Irak je však zemí Šiitů. Tito příslušníci neifanatičtější náboženské sekty světa, tito vyznávači mučedníků Islamu, Aliho a Husema, mají v Iraku svá svatá města, jedna z nejtajemnějších a neipodivnějších měst vůbec. Nedžef a Kerbela! V Nedžefu je pochován Ali, úkladně zavražděný zeť a nástupce Mohamedův; Kerbela je obrovskou hrobkou Husseina, vnuka Prorokova; Nedžef i Kerbela jsou tajemnými poutními místy, s jejichž významem se na světě může měřit jen Mekka (poutní místo sekty Sunnitů) a Benares v Indii.

Kerbela má ještě mohutný zlatý dóm, zlaté minarety, ma ovzduší naplněné orientálním šerosvitem a fanatismem čistě asijským. Tento slepý fanatismus, jenž v pohnutých dobách často naivně sloužil záměrům chytrých velmocí, tato slepá víra se dnes vzbouřila proti anglofilské vládě v Bagdadu. Šiitské kmeny se postavily proti pravidelným odvodům do irácké armády.

Proč? Jsou Šiité zbabělí? Chtějí se vyhnout vojenské službě?

Ne! Šiité jsou z nejnadšenějších a nejodvážnějších bojovníků. Vedle víry znají jen jednu cnost: statečnost. Statečnost u nich je vlastně součástí víry a víra je nekonečná... Ale jsou-li iráčtí Šiité posedlí vírou a zajímají-li se jen o věci víry, nejsou tak zaslepení, aby neviděli, že pánem irácké armády není Irak, nýbrž Anglie. A Anglii nenávidějí již proto, že jsou Šiité a musí nenávidět nevěřící...

Irácký lid svrhl vládu své země, vládu ovlivněnou vůlí Anglie. Vedle náboženské nenávisti, jež někdy napadá pravého, ale častěji domnělého nepřítele, spolupůsobil zde příklad protianglické vzpoury palestinských Arabů. Neboť předzvěst nové doby, panislamské hnutí, navštívilo i Irak, starou zemi na Eufratu a Tygridů, jejíž mohutnou historii lze vyznačit jmény tří z jejích vládců: Nebukadnesar — Harum ar Rašid — Feisal, tajemnou zemi Irak, jíž ironický osud určil hlavní úlohu ve třech etapách světových dějin: v historii bible, v historii Islamu a v historii petroleje.

Nár. Pol.

Osvětová hlídka.

Svaz Národu starou českou myšlenkou.

„Přítomnost“, Praha.

Prvé praktické kroky k uskutečnění spolku států nepodnikl ani Ital, ani Francouz, ani Němec, ani papež, ani císař: nýbrž český král Jiří Poděbradský (1458—71). Král Jiří je jediná národně česká hlava českého státu mezi rodem Přemyslovců a presidentstvím Masarykovým. Je to zároveň jediný husitský král dějin. Vynikaje kulturou a vzděláním daleko nad svou dobu, pokouší se po prvé změniti ve skutek myšlenky, jež navrhoval před 150 lety Dubois.

Záměr k této první panevropské iniciativě nevychází přímo od krále, nýbrž od jeho geniálního rádce, Francouze Mariniho z Grenoblu. Že k této iniciativě došlo v Evropě západní, pochopíme z tehdejší politické situace.

Za křížových válek bylo západnické křesťanství v ofensivě proti svému protivníkovi, světu mohamedánskému. Ještě Pierre Dubois snil o dobytí Východu. Od těch dnů se však situace změnila ze základu: iezdecký národ Turků z vnitřní Asie dobyl Malé Asie a založil novou mocnou říši. Překročuje Dardanely, zmocní se Srbska a Bulharska. Císař Zikmund, jenž se mu postaví na odpor s velikým vojskem německých, francouzkých a uherských rytířů, je poražen na hlavu roku 1396 u Nikopole na Dunaji. V tomto okamžiku nejvyššího nebezpečí se Evropě zjeví nenadálý zachránce: mongolský dobyvatel Tamerlan vpadne Turkům vzad a rozkotlá jejich říši.

Avšak tato úleva Evropě nemá dlouhého trvání. Po Tamerlanově smrti se jeho světová říše rozpadá. Turci se opět derou na sever a na západ. Roku 1422 obléhají po prvé Cařihrad a pokoušejí se proniknout přes Dunaj do Uher. Papež hlásá křížovou válku proti Turkům. V tomto boji padne u Varny (1444) Vladislav III., král polský a uherský. Za několik let, 1453, dobývá sultán Mohamed Cařihradu, posledního zbytku světové říše římské. Nyní dobude Řecka, Rumunska a Bosny: toliko Uhry za Jana Hunadyho a Albánie pod Skanderbegem kladou mu odpor. Celá Evropa je ohrožena tímto novým vpádem.

V tomto okamžiku se pokouší český král Jiří sjednotiti evropská knížata a republiky, aby společnou frontou čelil tomuto životnímu nebezpečí Západu a zároveň aby zajistil trvalý pokoj mezi evropskými státy.

Král Jiří stál tehdy na vrcholu svého věhlasu: jeho spory s Polskem byly odklizeny, uherské třenice ukončeny jeho zákrokem. Nyní posílá roku 1461 do Říma jako svého vyslance Mariniho, který vystoupil se svým návrhem mírového spolku. Roku 1462 je pro tento plán získán král polský a uzavře s Čechami spojenectví proti tureckému nebezpečí. Téhož roku se jedná v Benátkách s republikou benátskou, s Francií, Uhrami, Bavory a Burgundskem. Francie přijímá vlídně Mariniovy návrhy. Jiří Poděbradský vyjednává i s Braniborskem. Marini putuje ke králi Matyáši Korvinovi uherskému a získává ho pro svůj záměr.

Roku 1464 se ubírá do Francie na čtyřiceti komoních česko-polsko-uherské poselstvo, aby předneslo králi Ludvíkovi XI. plán mírového spolku evropského a pozvalo ho k jeho založení. V čele poselstva je plnomocník českého krále, Albrecht Kostka z Postupic; Mariniho doprovází jako vyslanec Polsky a Uher. Poselstvo je vlídně přijato. Král Ludvík uzavírá s Čechami přátelskou smlouvu. Rozhodnutí o evropské otázce se odkládá. Tím se končí iniciativa krále Jiříka; umlkne na 450 let.

(Pokračování.)

Krajané.

Česká matice školská svým nákladem vydává pro rok 1937. kalendář „Volyňských Čechů“.

Kalendáře tyto v nejbližším čase Matice obdrží z tisku. Mame naději, že každá česká a slovenská rodina přispěje tím, že kalendář si objedná buď přímo v kanceláři České matice školské v Lucku, neb si jej koupí u našeho kolportéra aneb u správy kteréhokoliv odboru české matice školské za cenu 2.— Zl. za kus.

Kalendář obsahuje kalendárium katolické a pravoslavné s předpovědí počasí, zábavní část vesměs s články od našich volyňských spisovatelů a na konec inserty místních českých a slovenských firem.

Jsme přesvědčeni, že každý bude obsahem kalendáře úplně spokojen a doporučí jej koupi všem svým známým.

Jelikož kalendářů máme obmezený počet, doporučujeme byste s koupí neprodlévali.

Správa České matici školské v Polsku.

Spolkový věstník.

O organisaci vysokoškolské mládeže.

Již několikráte bylo poukázáno na to, že studující mládež by se měla ně-

Besídka.

Adolf Wenig:

Povídky od táborového ohně.

Tři sta let je tomu, kdy hořela Evropa válečným požárem. Udusen v jedné zemi, vyšlehl plamen zanedlouho jinde, zhoubu roznášel po krajích, které, kdysi kvetoucí, měnily se v poušť truchlivou; města i vesnice v nich přepadávány, drancovány, zapalovány a v rumy obraceny. Odtáhla vojska z popleněných krajů, ale za nimi přitáhl nový zlý nepřítel: hlad to byl, proti němuž ve vyplněných krajích zbraně nebylo, za hladem mor se plížil a lidi ubídněné za hrdla uchvacoval, po desítkách, po stovkách je dávil. Vniveč přišla všecka práce pilného rolníka, řemesla upadala, lid jen taktak život uhajoval, nevěda dnes, zda se zítřka dočká. Třicet let trvalo takové zpustění v zemích střední Evropy, a bylo třeba doby dvou set let, než kraje válkou zachvácené tak se vzmohly, že v nich následků té zhouby znamenati nebylo. Neblahá válka třicetiletá. Žádnému řemeslu nedařilo se v těch dobách, jediné řemeslu válečnému. Panovníci válčící mezi sebou přijímali do svých služeb vojevůdce, ti zase branný lid najímali, který bojoval ne z přesvědčení, ale ze řemesla, za žold a pro kořist válečnou. A to své řemeslo krvavé zpříjemňovali si ti žoldáci, jak jen mohli. Jim nebylo zle o jídlo a pití, vybíjeli dobytek i drůbež po vsích, prázdnili vinné sklepy a veselé byly jejich pitky i na smutných místech, mezi spáleništi měst a vesnic; křik jejich a drsný smích, písničky, hrubými hlasy prozpěvované, rozléhaly se táborem při večerních ohních. Ticho bývalo jen tam u ohně, kde seděl voják, který vyprávět uměl příběhy všelijaké kratochvilné; toho si rádi druzí poslechli, dovedl-li je pobavit. Pojď se mnou, čtenáři, přiblížíme se kradí k ohni, poslechneme si nějaký ten příběh, povídku nějakou, vypravovanou vojákem-světoběžníkem, který si čas od času hrdlo vínem ze džbánku svlažuje, aby mu nevyschlo. Tak tedy.

O tom, jak hudec mrtvým hrál.

Přišel mor jednou do městečka v Elsasích, den za dnem lidí tam umíralo množství nemalé. Hrobař si pomocníky zjednat musil, aby stačil pohřbívat. Kdo tam v noci umřel, toho také hned před dveře domovní položili, a hrobaři, za časného jitra po ulicích pojíždějíce, mrtvé sbírali a na káru nakládali. A s plnou károu na hřbitov. Velikou jámu tam měli připravenu společný hrob, nebylo kdy, každému zvlášť lůžko poslední chystat. To byly divné pohřby; příbuzní zemřelých rakve nechystali, o mrtvoly se nestarali, každý o sebe jen dbal ve strachu před smrtí. Ale byli také takoví, kteří se dali na hýření, prohlašujíce, že chtějí ještě na světě užít, než je ta s tou kosou s něho smete. A tak bylo hlučno v hospodách, výskání se tamotud ozývalo a zpěv, i muzika, pili tam a také tancovali.

Tak se v šenku jednou sešlo jednoho dne pár kumpánů, chlapika s houslemi si přivedli a hraj! Našla se i nějaká ta ženka lehkých mravů, s nimi držela, do tance ji brali. Bylo v šenku veselo do půlnoci, bylo i po půl noci. Víno teklo proudem a housle znít nepřestávaly. Byl už ten houdek utýraný, sotva housle pod bradou držel,

jak zorganisovat, aby mohla prospěšně pracovat pro naši menšinu. Chtěla bych napsat něco o této otázce.

Věc není tak jednoduchá jak se zdá. Především je nás příliš málo, abychom mohli utvořit nějaký opravdu silný spolek a druhou, podle mého hlavní překážkou je to, že nejsme všichni na jednom místě nýbrž v každém universitním městě je nás pouze několik osob. Ale přece by to nebylo nemožné — mohli bychom přece založit spolek s jakousi ústřednou ve městě, kde nás je nejvíce.

Hlavním cílem našeho spolku by byla činnost informační a vzdělávací. Činnost informační by byla pro ty, kteří se chtějí věnovat dalšímu studiu. Často se stává, že student si vybere obor, který mu třeba docela nevyhovuje prostě proto, že nevěděl, jak to vypadá; někdy také bývá pozdě informován a tu už nemá jiného východiska, než zapsat se tam kde ještě přijímají. Náš spolek by měl za účel informovat každého přesně a včas o podmínkách studií, o praktických vyhlídkách v tom či onom městě a jelikož by náš spolek měl členy skoro ve všech městech, mohl by kandidát být přesně informován o všech skoro vysokých školách v Polsku.

Činnost vzdělávací by byla pro širší veřejnost. Každý z nás má ve svém oboru jisté věci, které zajímají nejen jeho jako odborníka ale jistě by zajímaly i širší kruh čtenářů. kdyby byly podány tak, aby byly přístupné a pochopitelné každému. Takovým způsobem bychom mohli přispět ku vzdělání naši menšiny a naše činnost jistě by došla uznání. Nepochybuji, že „Hlas Volyně" by vyšel vstříc našim snahám — stal se našim mluvčím jak v informačním tak i vzdělávacím oboru.

Studentka.

Dary a věnování.

Seznam

sbírek ve prospěch České matice školské a jej ho školství obdržené od 1. do 30. října 1936.

1. O posvícenské zábavé v Bakovcích na podnět p. V. Nájemníka p. J. Krala ve prospěch Matice sebráno zl. 17.24.

2. O svátbé sl. A. Richtrové v Teremně a p. Vl. Holubičky z Malované na podnět p. J. Křivky z Malováné sebráno ve prospěch Matice zl. 19.32.

3. O svatbě sl. A. Zajícové v Malíně a p. Zahradníčka z Ozeran na podnět učitele p. J. Albla sebráno p. J. Beštou ve prospěch Matice zl. 24.—

4. Pan A. Škultéty, obchodník v Dubně věnuje ve prospěch Matice zl. 2.50.

5 Pan V. Blaščak z Kněhynek věnuje ve prospěch Matice zl. 2. — .

6. O svatbě sl. J. Hatašové a p. J. Otmara, jež se konala u p. J. Macka v Mizoči, sebráno ve prospěch Matice zl. 50. — .

7. O posvícení v Teremně ve prospěch Matice sebráno zl. 16. — .

8. O posvícenské zábavě v Chomoutech ve prospěch Matice sebráno zl. 13. — .

9. Varšavští krajané věnují ve prospěch Matice zl. 25. — .

10. O svatbě sl. L. Moravcové a p. V. Zumra v Dembrovce na podnět pp. V. Skalského a S. Zumra ve prospěch Matice sebráno zl.20.75.

11. O posvícenské hostině u p. Oliče ve Zdolbunově mezi přítomnými hostmi ve prospěch Matice sebráno zl. 10.50.

12. Odbor ČMŠ. v Novokrajově na dokončení zdolbunovské školy věnn e zl. 35. — .

13. Kolo hospodyň v Novokrajově věnuje na remont zdolbunovské školy zl. 25. — .

14. O svatbě sl. A. Přibylové v Novokrajově a p. M. Touška z Hulče na podnět p. J. Přibyla a p. J. Kazdy II. sebráno na dostavbu zdolbunovské školy zl. 40. — .

15. Pan Al. Odvárek ze Sofievky II. zaslal sbírku podn knutou o svatbě u p. Sajlera v Sofievce II. v obnose zl. 9.20.

16. O svatbě sl. A. Jeničkové v Novokrajově a p. F. Zajíce z Hulče na podnět pp. V. Přibyla a F. Zajíce ve prospěch matičních škol sebráno zl. 21. — .

17. O posvícenské zábavě ve Mštěšíně a Ladovce na podnět p. J. Stehlíka ve prospěch Matice sebráno zl. 18.44.

18. Odbor ČMŠ. v Moskovštíně zaslal sbírku z posvícenské zábavy v obnose zl. 24.17.

19. O pohřbu pí-E. Špatenkové v Moskovštíně ve prospěch Matice sebráno zl. 28.15.

Úhrnem obdrženo zl. 401.27.

Všem dárcům jakož i pořadatelům sbírek srdečně děkuje

Správa České matice školské v Polsku.

Oznámení.

Odbor ČMŠ a jednota Sokol ve Zdolbunově sehrají dne 28. listopadu 1936 r. v sále K. P. W. (Polský dům) divadelní hru se zpěvy a tanci „Tulácká krev" od R. Fořta.

Po divadle taneční zábava.

Začátek v 8 hod. večer.

Výbor.

---

smyčec z ruky mu padal, ale nic naplat, přestat mu nedali a prý: hraj, sic je zle s tebou! Než začalo svítat, byl milý houdek tak na tom, že se náhle svalil pod lavici a v tu chvíli usnul jako zabitý. Chtěli ho někteří budit, ale jiní povídali: „Nechte ho, snad že už ta zubatá po něm sáhla! Nebylo by dobře tu dál zůstat, pojďme jinam!" A šli.

Šenkýř tou dobou také už někde u sklepa spal a tak zůstal houdek v jizbě šenkovní sám. Probral se za nějakou chvíli z toho omámení, štrachal se ven z domu. Ale daleko nedošel. Tak byl zmožen, že před domovními dveřmi na ulici se svalil a spal dále. Byla ještě tmavá noc, ale tu už jedou ulicí hrobaři s károu. Přijedou k šenku, vidí tam u dveří člověka na zemi nataženého, ten se nehýbe. Mysleli nejinak, než že to tam mrtvého z domu vysadili; zastavili s károu, přistoupili k němu, za ramena a za nohy jej vzali a na káru s ním!

A tak se milý houdek ze spaní probudil leže v hřbitovní jámě na hromadě mrtvých. Byla ještě čirá tma, ten probuzený sotva rozeznával víc, než že kolem něho leží nějací lidé. Myslil, rozespalý, že to jsou ti kumpáni ze šenku. počne on do nich strkat, aby je vzbudil, a volá na ně: „Hola, hola, lidé milý, vzhůru, vstávejte, dost jste se snad už vyspali!" Neslyšeli, pravda, mrtví, co jim povídá, a odpověď mu nikdo nedával. To houdka rozhněvalo, rozkřikl on se na ně: „Líná čeládko, nechce se vám? Zahraju já vám budíčka!" Chytil housle, však je měl i se smyčcem za pasem zastrčeny, a spustil divokou do skoku.

V té chvíli vjížděl hrobař s károu s novými mrtvými do brány hřbitovní. Zaslechne tu ztřeštěnou písničku, lekne se, že to sám ďábel na hřbitově své rejdy tropí, v smrtelných straších nechá káru károu a horempádem i s pomocníkem uhání od hřbitova. Jak se tak ženou ulicí, div neporazí ponocného, který se z hlídky domů ubírá. Hrobař sotva dechu popadá, aby pověděl, co se stalo. Ponocný nebyl také hrdina; sám nechtěl s tou věcí nic mít, chvátal s hrobařem na radnici. Tam sebrali hlídku, tři muže s halapartnami, ale pro jistotu zaskočil hrobař ještě za farou ke kostelníkovi, ten musel vzít svěcenou vodu a svíčku hromničku, a tak jich sedm hrdinů táhlo ke hřbitovu. Byla v nich malá dušička, když zaslechli housle, a byli by nejraději vzali do zaječích, ale přece jen se báli ostudy. A tak se pomaloučku blížili k jamě s mrtvými. A tu najednou ponocný zakleje jako pohan a rozzloben zavolá: „Hrom tě rozraz, chlape darebná! Na hřbitově on, houdek, jako někde v šenku vyhrává, a mrtvým k tomu!" Vtom už také kostelník se svíčkou přistoupil k k jámě; houdek teď teprve uviděl, kdeže to sedí, komuže to vyhrárá, a tak se polekal, že se omdlelý svalil k těm mrtvým. Odnesli ho ze hřbitova, do špitálu dali, tam fantas chytala toho chlapika a tři dni o sobě nevěděl.

Ale, jak se říká, že mráz kopřivu nespálí, za nějaký týden byl houdek zase na nohou, zase se ty jeho skřipky ozývaly po městě. Ne nadlouho: nechtěl on už po druhé se dostat mezi mrtvé ani jako živý, ani jako mrtvý, a tak jednoho dne městu vale dal a odešel někam do kraje, kde lidé tak neumírali, tam mu dobře bylo.

Kronika.

Slavnostní odevzdání zbraní pro armádu v Wyrzysku za účastí Maršála Śmigłeho-Rydza.

V městě Wyrzysku, které leží v severozápadním Polsku, byly slavnostně odevzdány zbraně, které darovalo obyvatelstvo wyrzyského okresu armádě. Význam slavnosti zvyšovala účast Maršála Rydz-Śmiglyho, který ve svém projevu zdůraznil úzká a přátelská pouta, která pojí polský národ s jeho armádou.

Rumunský ministr Antonescu pojede 25. listopadu do Varšavy.

Varšavský tisk přináší zprávu, že rumunský ministr zahraničních věcí Viktor Antonescu přijede kolem 25. listopadu do Varšavy, k níž ho pozval ministr Beck za porad Společnosti národů v Ženevě.

Jednání o zamezení dalšího rozdrobení selských statků.

Rada vojevodských rolnických organisací obrátila se na vládu s žádostí o uregulování cestou zákona dědických práv v rolnických majetkách. Jedná se o zamezení rozdrobení rolnických majetků.

Německo vypovídá článek mírové smlouvy o vodních cestách.

Německá vláda zaslala všam zaiterisovaným vládam notu v níž se oznamuje, že se Německo necítí nadále nuceno uznávat ustanovení versailleské mírové smlouvy o vodních cestách na německém území a nepokládá pro sebe za závazné mezinarodní říční akty, založené na versailleské smlouvě.

Proto se rozhodlo vypovědět s okamžitou platností dohodu, sjednanou 4. května t. r. o Rýnu, a nepodepsat dohodu, sjednanou o Labí. Tím také odpadá další spolupráce Německa v mezinarodních říčních komisích.

Německá vláda zároveň oznamuje svou vlastní úpravu, podle níž je plavba na řekách na německém území volná všem státům, které žijí s Německem v míru. Rovněž bude Německo zacházet s loďmi těchto států jako s německými. Stejné nakládání bude zachováno i pokud se týká poplatků. Německá vláda ovšem předpokládá, že bude vzájemně zabezpečeno německým lodím stejné zacházení na území těchto států. Německá vláda dá svým úřadům pokyny, aby projednávaly s úřady jiných států otázky společného zájmu a sjednaly o nich dohody.

Zatýkání význačných Němců v Moskvě.

Pařížské listy věnují pozornost moskevským zprávám o zatýkání některých osobností. Moskevská zpráva „Petit Perisienu" mluví o německých a finských státních příslušnících, kteří byli zatčení v Moskvě a obžalováni z činů, namířených proti Sovětskému státu. Ze soukromého premene přichází zpráva, že v Moskvě byl zatčen vynikající vědec a německý politik Otto Hoetsch. Tento profesor byl dosud pokládán za nejčinnějšího zastánce německo-sovětského sblížení. Podle londýnské zprávy listu „Le Matin" hodlají sovětské úřady obžalovati řadu Rusů a cizinců zatčených z vyzvědačství ve prospěch jisté středoevropské mocnosti.

Ciano v Budapešti.

Italský ministr zahraničí hr. Ciano v doprovodu italského vyslance navštívil ministerského předsedu, s nímž měl za přítomnosti maďarského ministra zahraničí Kányi další rozmluvu.

Podle informací zpravodajů zahraničních listů vyjednávali hlavně o nové úpravě výměny zboží mezi Italií a Maďarskem, která je nutna v důsledku devalvace italské liry.

Francouzští komunisté žádají zrušení blokády Španělska

Ministerský předseda Leon Blum prohlásil parlamentní delegaci levicových stran, že Francie zachová vůči Španělsku politiku přísne neutrality. Totéž stanovisko potvrdil zahraniční ministr Yvon Delbos jak v zahraničním výboru senátním, tak i členům delegace. Na společné schůzi levicových klůbu setrvali však komunisté na svém stanovisku, žádajícím zrušení blokády Španělska a změnu stanoviska francouzské vlády. Redikálové a ostatní levicové strany však schválili politiku předsedy vlády a ministra zahraničních věcí. Komuniké, vydáne po schůzi, praví, že levicové strany zůstávají na svém stanovisku a že se rozhodly sledovati pozorně a při vzájemné spolupráci mezinárodní vývoj situace.

Před velkou změnou ústavy v Italii.

Jak již bylo zaznamenáno, sejde se v Římě 18. listopadu Velká fašistická rada. Proslýchá se, že při této příležitosti ohlásí ministerský předseda Mussolini první část reformy italské ústavy, zvláště pokud jde o postavení a úkoly předsedy vlády. Mluví se o tom, že italskému králi se dostane napříště titulu císaře Italie a že nově bude také označeno postavení Mussoliniho. Reforma bude se týkati také sjednocení úřadu ministra vnitra s funkcí generálního tajemníka fašistické strany a sjednocení úřadu prefektů s funkcí fašistických federálních tajemníků, aby se takto vyjádřila totožnost Italie s fašismem. Počítá se s tím, že v dohledné době budou jmenováni noví ministři. Parlament bude prý zrušen pravděpodobně v prosinci a a zřízena zvláštní sněmovna korporací.

Král Viktor Emanuel bude korunován za císaře italského.

Franc. čas. „Matin" přináší zprávu svého zvláštního zpravodaje římského, který podle informací, označovaných za naprosto bezpečné tvrdí, že italská vláda chystá pro korunovaci Viktora Emanuala III. na císaře velmi zajímavé rozhodnutí. Viktor Emanuel III. bude korunován jen císařem italským a ne králem italským a císařem habešským. Toto rozhodnutí má odstraniti všechny diplomatické obtíže, na něž naráží uznání italského vývoje v Habeši, zvláště, jak známo obsazení místa francouzkého velvyslance na Quiriválе. K tomu rozhodnutí by musela býti provedena změna ústavy. Podle zmíněné zprávy velká fašistická rada se již na příští schůzi bude zabývati příslušnými opatřeními.

Italské vojsko dokonává obsazení západní části Habeše.

Jak se sděluje z Addis Abeby, okupační oddíly rychle postupují v západním území Habeše. Třicet bombardovacích letadel přeletělo kraje Vallega a Džimma a podniklo demonstrační lety nad osídlenými středisky těchto území.

Čínská vláda chce zbavit vnitřní Mongolsko lupičů.

Čínská vláda zaslala cizím diplomatickým úřadům notu, ve které vyzývá, aby všichni cizinci co nejdříve opustili provincie Suijuan a Ninhsiá, jakož i jiné okresy, spadající pod správu úřadu vnitřního Mongolska. Vláda odůvodňuje tento požadavek vojenskými opatřeními, které zahájila za účelem potlačení bánditismu v těchto krajích.

Vnitřní Mongolsko dějištěm vojenských operací.

Ministr zahraničních věci v Peipinu oznámil, že vnitřní Mongojsko a sousední krajiny budou uzavřeny pro cizí cestující, protože se očekávají každou chvíli vojenské operace. V těchto krajinách jest asi 150 misionářů. — Spojené vojenské síly manžuského státu a republiky mongolské v počtu asi 40.000, vnikly podporovány letadly, obrněnými auty a tanky, do provincie Suiuan směrem od Čaharu a napadly čínskou armádu. Podle dosavadních zpráv útočníci musili ustoupit se ztrátami.

Kapské Město bude opevněno.

Britská admiralita zařadila do svého programu opevňování Kapského Města v Jihoafrické unii. Činí tak jednak pro blízkost bývalé Německé západní Afriky, jednak chce z Kapského Města vytvořit opěrný bod pro nouzovou cestu do Indie.

Různé zprávy.

Manuel de Falla v ústavu pro choromyslné.

Velký hudební skladatel španělský Menuel de Falla, o jehož osud stávaly značné obavy žil v úkrytu v Grenadě, odkud se mu s jeho sestrou podařilo uprchnouti na Balearské ostrovy. Hrůzy „rudého" teroru způsobily mu nervový otřes, takže minulý

týden slavný komponista musil býti dopraven do ústavu pro choromyslné v Palma na ostrově Majorce.

Stoletá Jugoslavská travička propuštěna na svobodu.

Podle zprávy v Bělehradu byla v těchto dnech propuštěna na svobodu 100letá žena z jižního Srbska, jménem Anuika Pištoniová, která ve svých 92 letech byla odsouzena pro otrávení sedmi mužů k 15letému těžkému žaláři. Při příležitosti jejich 100 narozenin byl této ženě zbytek jejího trestu prominut. Před svým obchodem ze žaláře dozorce vězňů ujistila, že bude žíti ještě více než deset let, poněvadž. její matka byla také tak dlouho živa

Den vypůjčené knihy.

Zajisté že je ve světě málo těch lidí, jimž byly vráceny všechny knihy které půjčili. Je to zvláštní nemrav, že se vypůjčené knihy nevracejí a nelze se tedy diviti že lidé dnes již za nic na světě nepůjčí své cennější nebo své oblíbené knihy. Angličané se rozhodli pro boj proti tomuto nemravu, jak piše anglický list T. B. Chtějí prohlásiti jeden den v roce za den vypůjčené knihy a doufají, že tím připomenou četným lidem, že v jejich bytech jsou knihy vypůjčené, na jejichž navrácení čekají jejich majitelé. Poštovní správa vyšla tomuto plánu vstříc tím, že se zavázala, že v tento den vypůjčené knihy bude poštovné vrácených knih sníženo na polovínu.

200 milionů negramotných lidí v Číně.

Zavedením bezplatného školního vyučování učinila čínská vláda první krok, aby širokým nevzdělaným vrstvám lidu bylo poskytnuto aspoň těch nejmenších vědomostí ve čtení a psaní, jak píše anglický list S. Vládou sestavený šestiletý plán spočívá předně v úkolu vychovati Číňany řádnými občany státními a v sebeobraně. Každý žák se účastní tří až šestiměsíčního vzdělavacího kursu. Vláda doufá, že po šesti letech budou všichni dospělí lidé uměti čísti a psáti a že si osvojí aspoň to nejnutnější všeobecné vzdělání, jež je povznese na moderní občany státu. Aby těm nepřehledným řadám žáků se umožnilo vyučování, bude ročně v jednotlivých okresích podle potřeby postaveno 20 až 40 škol. Kromě toho se stará vláda o vyučovací filmy a odkázala úřady na tento moderní vzdělavací prostředek. Počet nevzdělaných Číňanů ve stáří mezi 15 až 50 roky je odhadnut na 200 milionů. K tomuto počtu však dlužno ještě přičítat 30 milionů dětí v letech povinných školou. Těchto 30 milionů dětí dosud nechodílo do školy.

Most 17½ km dlouhý.

Stiskem elektrického knoflíku y Bílém domě zahájil americký president Roosevelt provoz na novém obrovském mostě mezi San Franciscem a Oaklandem. Tento most přes zátoku v San Franciscu měří 17½ km. Konstrukce sestává z několika viaduktů, visutého mostu, který vede ze San Francisca na ostrov, ležící v zálivu, a z mostu sklápěcího, spojujícího Oakland s ostrovem. Byl postaven nákladem 77 milionů dolarů.

Jack London

zemřel před 20 lety, dne 16. listopadu r. 1916 ve věku 40 let. Jeho rodná Amerika nám po válce ukázala jistě jiná pera a jiné duchy, jiné pohledy do svého života a jiné myšlenkové obzory — avšak nikdo z Američanů nenašel v mladých lidech poválečné Evropy takové desetitisíce čtenářů, jako tento muž. To platí stejně o nás jako na př. o Němcích i o Rusech. Mládež k němu utíkala od zoufalého determinismu podivných náhod a chmurných válečných krvavých episod, jimiž jsme ji častovali my, kteří jsme přišli z front a do smrti budeme v sobě nosit pocity vojáka v boji, v útoku, v ústupu, na pochodu, na pohřbu kamarádů, jako hlavní zážitek svého života. Nacházela v něm exotiku, drsnou a neúprosnou, avšak nacházela v něm také mladé lidi, kteří šli za tím, co chtěli, a dovedli toho dosahnout. Jack London dovedl k těmto šťastným koncům, jež má jeho dílo společné s lidovým románem všech jazyků světa, velmi dovedně organisovat i živly; zvířata, lidské city i podivné hry náhod. Dovedl vypravovat — to byla vlastně jediná slovesna a umělecká hodnota jeho knih — tento plynný proud příběhů a zápasů lidských, který tvořil vždycky obsah jeho díla. Dovedl soudit — když chtěl — a jeho rozsudek dopadl velmi zle pro svět, v němž se London narodil jako úplný proletář, a v němž se po americku vypracoval k boháči. Chudý člověk a jeho psí život — to bylo také nejpůsobivější téma Londonovo. Někdy si tento chudý pomáhal skvěle sám —

96.

Alice vedle tebe živořila.“

“Vždyť bude bohatá, její věno dostačí, aby si dopřála všeho, co bude chtíti a mně můj majetek také dostačí.“ Artur nepokojně sebou zavrtěl a byl by rád odešel, kdyby býval se nebál, že zle tetu rozhněvá. Znal tyto hovory o budoucí nevěstě a věděl, že jsou čím dále tím důtklivější. A místo toho, aby se s takovými myšlenkami smířil, klíčila v něm rostoucí nechuť vůči jménu Rotborn.

„Ty bys byl spokojen, kdybys vedle bohaté ženy hrál úlohu z milosti živeného, nebo aspoň podřízeného muže? Ty, baron Vukotič, který nosíš jméno, jakých je v celém Rakousku pořídku?“

„Ovšem, mé jméno je čestné,“ chvátal ujistiti tetu, protože věděl, že je na své jméno hrdá jako královna, ‘ ale znáš mne, že nemám žádných nákladných choutek a že to, co mám, plně dostačí na život šlechtice.“

„Pamatuješ na různé nehody, které tě mohou potkati? Jsi jist, že nebudeš míti více dítek, o které se potom musíš slušně postarati? Jsi zkrátka lehkomyslný. Ode mne si říci nedáš, ale až se oženíš, tvůj tchán tě donuti, abys byl živ moudřeji.“

„Můj tchán mi musí dáti pokoj,“ řekl zlostně. „Co je mi do tchána? Beru si jeho dceru a ne jej. Musí býti spokojen, že jeho

93.

nepůjdeme spáti.“

Artur se mimoděk zasmál malichernému hněvu, tetině. Nedostatek zaměstnání a přílišné pohodlí, kterému uvykla, učinilo z ní nehybnou a rozmarnou dámu, které byl hovor nebo potyčky se služebnými podstatnou částí denního zaměstnání. Nina znala dobře všecky zvyky hraběnčiny, a proto ji týrala, jako hraběnka týrala ji. Snad by to bylo ani hraběnku netěšilo, kdyby propuštění Ninino odbylo se beze všech vzrušujících momentů.

„Přeješ-li si, dojdu na Ninu sám,“ nabídl se po chvíli.

„Co bys s ní hovořil? Má tvrdou hlavu, bude státi na svém a kdo ví, k čemu by ještě došlo. Ale až budu míti novou kuchařku, uvidí, co udělám. Kuchyňskou bude dělat, poslouchat musí a neposlechne-li, ředitel musí ji k soudu odevzdat.“

„Nebylo by ti libo na večer se mnou do parku si vyjíti?“ obracel hovor, znaje její neústupnost a marnost každého přemlouvání.

„Dnes ne, unavila jsem se včera, mám migrénu. Aspoň kdyby Robert se mnou doma seděl, ale on je samý cukrovar a hospodářství a stále se vymlouvá, že musí býti v kanceláři. Proč si toho také trochu nevšímáš? Říkala jsem Robertovi, aby tě do všeho zasvětil. Kdyby se Robert z práce roznemohl,

americký individualism se ozýval velmi důrazně v mnohých osudech hrdinů Londonových. Jindy na něho padal svět — a bylo to třeba bořit všechno a předělávat — to je London-socialista. A jindy zase se život prostě žil den po dni, zajímavý a věčně nový — to mluvil London-dobrodruh. Byl to muž plný rozporů, a všechny jeho „persony" žily s enthusiasmem a s velkou radostí ze samého faktu světa a existence. Snad právě tím byl blízký mladým lidem. Snad právě proto si nad ním odpočinula nejedna lidská duše, uštvaná vojnou.

Ženská hlídka.

Zdravé dítě.

Velmi mnoho rodičů si stěžuje, že jejich děti se křiví, že zvláště dětská páteř nezůstává rovná a že některé děti se stávají znenáhla dokonce hrbáčky. Většinou si příčinu tohoto zjevu nedovedou vysvětliti. A přece nejsou rodiče a chůvy bez viny.

Všeobecnou chybou, které se rodiče na nejmenších dětech dopouštějí je, že je nutí, aby se postavily na vlastní nožky a chodily. Ta slabá, bezmocná dětská tělíčka v nejútlejším mládí jsou nejnemožnějšími prostředky donucována, svěřiti svou tíhu ještě slabším a bezmocnějším nožkám. Většina rodičů je pyšna na onen okamžik, kdy jejich dítě po prvé stojí na svých nohou. A proto se snaží, aby ten okamžik přišel co nejdříve a dítě nepřirozeně mučí.

Bohužel, takoví rodiče a vychovatelé uváží sotva kdy, že svým počínáním svému dítěti škodí a že je takto snadno zmrzačí. Okamžita, krátká radost a naplnění pýchy se obvykle později vymstí trvalou žalostí. Tělo se zkřiví, nohy se ztočí buď do „O" nebo „X", podle toho, jaké podpory dítě při prvních krocích užívalo, zkřiví se páteř, ano i zhrbatí záda. Může to dojít tak daleko, že dítě zůstane nadosmrti mrzákem, bylo-li s jeho „prvními krůčky" začato příliš brzy.

Je velmi nesprávné, domnívati se, že lezení a válení se po zemi je dětem na škodu a musí býti dítěti co nejdříve odvyknuto. Naopak, lézti to je neiobvyklejší a nejpřirozenější pohyb v ranném dětství a vnitřní pud vede k němu dítě sám, protože měkká klouby a kosti by tělíčka neunesly.

Abychom uchránili dítě zkřivenin, je tedy nejlépe, učiti je chodit až mnohem později, než je zvykem. Do té doby dáme dítěti na zem žíněnku a necháme je tam váleti se nebo lézti po libosti. Chodit učíme dítě teprve tehdy, až samo učiní k tomu první pokusy. Každé dítě se o to pokusí, jakmile ucítí samo, že jeho tělo je k tomu dosti silné.

Hospodářský zpravodaj.

Bordeauxská jícha.

Jedním z nejúčinnějších prostředků k potírání houbovitých chorob našich ovocných stromů je bezesporně bordeauxská jícha. Kdysi byla snad jediným prostředkem užívaným v ovocnictví, vinařství a v chmelařství. Teprve tovární výrobou jiných chemických preparátů podobného složení a účinku byla vytlačena z ovocnictví a jen ve vinařství a v chmelařství je používána v neztenčené míře. V ovocnictví přestala se užívat hlavně z té příčiny, že preparáty, dodané chemickou laboratoří, jsou hotové k použití (stačí jen rozředění vodou), kdežto jíchu musí si každý připravovat sám. I když příprava není nějak obtížnou, je to přece jen nepohodlné. Další příčinou je také ta okolnost, že po přípravě musí být jíchy ihned použito, neboť roztok starší jak 24 hod. ztrácí žádoucí účinnost.

Poslední dobou však se zdá, že hlavně mezi zahrádkáři přichází opět ke cti. Zkušenost totiž ukázala, že její účinek je pronikavější, právě proti těm houbovitým chorobám, které se v našich zahrádkách vyskytují, než preparátů, vyrobených v chemických laboratořích. V neposlední řadě rozhoduje také její láce, neboť 100 l jíchy jednoprocentní přijde jen na několik grošů, kdežto při použití jiného preparátu přijde toto množství roztoku na 6—8 Zl. Tento cenový rozdíl v dnešní době je rozhodující.

Sto litrů jednoprocentní jíchy připravíme si takto: Připravíme si dvě dřevěné nádoby, jednu na 50 l, druhou na 100 l. Menší nádobu naplníme vodou, nejlépe dešťovou, do ní zavěsíme pytlík s 1 kg. modré skalice a necháme rozpustit. To trvá asi 12 hodin. Je nutné požít skalice krystalové neboť je kvapitnější. Spěcháme-li, rozpustíme skalici v horké vodě a potom doplníme na 50 l. studenou vodou. V druhé nádobě rozhasíme 1 kg kusového vápna na řídkou kaši, kterou pak rozředíme rovněž do obsahu

94.

byl bys jako slepý."

„Znáš strýčka, že nechce o ničem takovém ani slyšeti," pokrčil Artur rameny. „Je to jeho koníček a marně se rozčiluje, protože považuje moje nabídnutí za podezření, že se chci zmocniti panství. Netoužím po tom, co mi nenáleží."

„Ale máš toužit," zvolala vzrušeně. „Čí by to bylo, ne-li tvé? Ať si nikdo nemyslí, že svolím aby se náš majetek rozdělil mezi příbuzné Robertovy. Ti již dostali dosti, vytahali odtud peněz, až je to hřích. Přinasla jsem sem věno, které zachránilo panství a já budu rozhodovat, kdo co dostane."

„Ale, tetinko, nerozčiluj se," žádal Artur, kterému podobné hovory bývaly nepříjemny. Věděl, jak se to strýce těžce dotýká, že teta mu příbuzné vyčítá a že se dělá jedinou paní majetku. Přes to, že strýc měl Artura rád jako svého syna, považoval kategorické přání své paní na snižování své autority, a proto také docházívalo k šarvátkám, které kalívaly domácí obzor mezi manželi. „Ty i strýček jste ještě mladí, plni života a mně je blaze že nemám starostí, leč se svou Ředhoří."

Poznámka o mládí tetu upokojila.

„Ano, nejsme ještě tak staří," připouštěla udobřeně, „ale každý si rád pohoví, a proto by si mohl Robert také pohovět. Musíš se mu sám nabídnout, choď s ním, nebo zajdi někdy do kanceláře, když tam strýc není. Až to několikrát uděláš, bude dobře, uvykne si a ty se aspoň zapracuješ. Beztoho bych ráda viděla, aby ses stal trochu praktičtější. Víš, že tvůj budoucí tchán svůj majetek několikeronásobně rozmnožil tím, že dovedl v pravý čas pochopiti, co je mu ku prospěchu."

„Prosím tě, tetinko, toho ode mne nežádej, abych byl jako Rotborn," odmítal Artur mrzutě. „Nemám té krve jako on a cítím dobře, že ji míti nikdy nebudu."

„To je právě část tvé nešťastné povahy, že hned napřed tvrdíš, že k takovým věcem nejsi. Ráda bych věděla, proč ne. Jsi snad hloupý? Nebo je to nějaké zvláštní umění?"

„Arci, je to umění a spočívá v tom, na nic jiného nemysliti, než jak by se daly peníze vyzískati, třeba na úkor a ke škodě jiných."

Milý Arture, to je konečně ve všem na světě. Jedni musí býti bohati, druzí chudi. Kdo jest bohatý, má vážnost, může se obklopiti dostatkem a může také popřáti své rodině všeho, co život zpříjemňuje. Pamatuj, jak bývalo jindy, dokud kavalíři byli bohatí. Celý svět se jimi řídil. Potom soudili jako ty, nechávali svůj majetek ladem a buď o něj přišli nebo živoří. A to přece nechceš, aby

95.

50 l. Můžeme také vápno rozhasit v menší nádobě, kaši pak procedíme sítem nebo pytlovinou. Tak získáme čisté vápenné mléko. Když máme oba roztoky hotové, vléváme pomalu, tenkým proudem a za stálého míchání roztok modré skalice do vápenného mléka. Ne obráceně, neboť by se nám vápno sráželo a jícha byla by neupotřebitelnou. — Správně připravená jícha musí mít barvu blankytně modrou. Také vápno a skalice musí být ve správném poměru, t. j. kyselost skalice musí být vápném neutralisována. To poznáme namočíme-li do roztoku modrý lakmusový papír. Zčervená-li, převažuje modrá skalice a nutno směs doplnit vápnem, až lakmusový papír zůstane modrým.

Postřik musí býti jemný, mlhovitý. Ten umožní vysokotlaká stříkačka. Za vegetace používáme roztoku nejvýš jednoprocentního. V době vegetačního klidu může být silnější, 1—3 proc. Stříkat se má za suchého a klidného počasí. Alespoň několik hodin po postřiku nesmí pršet, jinak by nám dešť postřik splavil.

Bordeaxskou jíchou neničíme houby přímo, nýbrž zabraňujeme jich rozšíření. Na škůdce živočišné jícha ovšem neúčinkuje. Zde nutno použít karbolinea. V takovém případě stříkáme však nejdříve jíchou a teprve za několik dní karbolinnem. Kdybychom postřik provedli obráceně, neulpěla by nám jícha na stromě, neboť karbolinea jsou mastná.

Z Chmelného trhu.

CHMEL.

Žatec, dne 13. listopadu 1936.

V obchodě chmelném nenastalo v právě prošlém týdnu změn. Nákup pohyboval se v klidných mezích a zájem se soustřeďoval na střední chmele. Kupováno převážně pro cizinu, ale též něco pro domácí potřebu. Cenový rámec se pohybuje v rozpjetí

Kč. 700. — až 1.200, — za 50 kg.

Tendence klidná a pevná.

Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala dodnes 100 000 centů á 50 kg čisté váhy žateckého chmele sklizně 1936. Vzhledem k celkové výši letošní sklizně činí zásoby va skladištích žateckých obchodníků stále ještě 60.000 centů sice prodaného, ale dosud nevyexpedovaného žateckého chmele.

Český odbor Jednoty chmelářské v Žatci.

Adresa redakce a administrace: Kwasiłów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.